DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 22 Czerwca 1965 r. Nr 9 Poz. 36 – 39

TREŚĆ:

36

ZARZĄDZENIE nr 158

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 30 kwietnia 1965 r.

w sprawie nadania statutu Ośrodkowi Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie

(znak: OR2-033/0-2/65)

W związku z § 7, ust. 2 zarządzenia nr 38 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 23 maja 1962 r. w sprawie prowadzenia i koordynacji informacji technicznej i ekonomicznej w budownictwie (Dz. Bud. nr 7, poz. 41), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ośrodkowi Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie, powołanemu zarządzeniem nr 17 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 17 września 1960 r. nadaje się statut stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 17 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 17 września 1960 r. w sprawie powołania Ośrodka Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie,

2) § 9 zarządzenia nr 376 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 listopada 1962 r. w sprawie organizacji ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej (Dz. Urz. MBiPMB nr 17, poz. 74).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1965 r.

MINISTER
M. Olewiński

Załącznik do zarządzenia nr 158 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 kwietnia 1965 r.

STATUT

OŚRODKA INFORMACJI TECHNICZNEJ I EKONOMICZNEJ W BUDOWNICTWIE

Rozdział I

Postanowienia ogólne

§ 1. Ośrodek Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie zwany w dalszej treści statutu „Ośrodkiem" jest ośrodkiem resortowym informacji technicznej i ekonomicznej Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 2. Ośrodek pełni funkcje branżowego ośrodka informacji technicznej i ekonomicznej w budownictwie.

§ 3. Siedzibą Ośrodka jest m.st. Warszawa.

§ 4. Nadzór nad Ośrodkiem sprawuje Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Rozdział II

Zadania Ośrodka

§ 5. Do zadań Ośrodka należy:

1. Badanie i opracowywanie metod działalności informacyjnej na użytek ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej, działających w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, na podstawie wyników prac naukowo-badawczych prowadzonych w tym zakresie przez Centralny Instytut Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej.

2. Prowadzenie działalności informacyjnej w zakresie problematyki budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, a w szczególności:

1) poszukiwanie i gromadzenie materiałów w zakresie problematyki budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych,

2) rozwijanie wszechstronnej działalności dokumentacyjnej w zakresie opracowania dokumentacyjnego wszelkiego typu dokumentów i udzielanie informacji na podstawie opracowań własnych i obcych,

3) wydawanie i rozpowszechnianie Katalogu Budownictwa,

4) wydawanie publikacji informacyjnych periodycznych i nieperiodycznych z zakresu swojej działalności,

5) prowadzenie informacji bezpośredniej (ustnej i pisemnej),

6) organizowanie i prowadzenie stałych i okresowych wystaw w kraju i za granicą oraz pokazów i wzorcowni materiałów budowlanych,

7) realizowanie i rozpowszechnianie filmów dokumentalnych, informacyjnych i instruktażowych,

8) stała współpraca z centralnymi organami informacji z zakresu budownictwa krajów członków RWPG oraz współpraca z ośrodkami informacji pozostałych krajów demokracji ludowej; współpraca Ośrodka z instytucjami i jednostkami organizacyjnymi o identycznym lub pokrewnym zakresie działania pozostałych krajów,

9) współpraca z Centralnym Instytutem Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej, Polską Akademią Nauk i jej placówkami, szkołami wyższymi, instytutami naukowo-badawczymi, resortowymi ośrodkami informacji, organizacjami technicznymi i innymi jednostkami zainteresowanymi budownictwem i przemysłem materiałów budowlanych,

10) organizowanie i uczestnictwo w kongresach, naradach i konferencjach naukowych, technicznych, ekonomicznych i organizacyjnych, jak również organizowanie konsultacji, odczytów, pokazów filmów itp.,

11) prowadzenie biblioteki fachowej oraz czytelni pism technicznych i ekonomicznych krajowych i zagranicznych.

3. Koordynowanie działalności ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej w jednostkach organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, zwanych dalej „ośrodkami informacji", a w szczególności:

1) występowanie z wnioskami w sprawie rozwoju sieci ośrodków informacji,

2) wytyczanie kierunków działalności ośrodków informacji,

3) opiniowanie planów działalności ośrodków informacji,

4) opracowywanie wytycznych, dotyczących rozpowszechniania przez ośrodki informacji osiągnięć w zakresie postępu technicznego, ekonomicznego i organizacyjnego w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, wyników działalności racjonalizatorskiej, danych zawartych w sprawozdaniach z wyjazdów za granicę i innych źródeł informacji,

5) badanie stopnia wykorzystania informacji technicznej i ekonomicznej,

6) badanie sprawności i prawidłowości funkcjonowania ośrodków informacji,

7) opiniowanie w sprawach organizacji, etatów osobowych, wyposażenia i urządzeń technicznych ośrodków informacji.

4. Śledzenie najważniejszych krajowych i zagranicznych doświadczeń oraz osiągnięć nauki i techniki dotyczących problematyki budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, ich opracowywanie oraz upowszechnianie.

5. Koordynowanie w ramach resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych działalności wydawniczej, a w szczególności:

1) przeprowadzanie analizy projektów planów wydawniczych jednostek organizacyjnych, podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i opracowywanie wniosków,

2) opracowywanie projektu zbiorczego planu wydawniczego resortu,

3) zatwierdzanie, z upoważnienia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, planów wydawniczych poszczególnych jednostek, o których mowa w pkt 1,

4) analiza wykonania planu wydawniczego resortu i opracowanie wniosków w tym zakresie,

5) prowadzenie gospodarki papierem na cele wydawnicze (planowanie, rozdzielanie i rozliczanie się z przydziału papieru).

6. Koordynowanie w ramach resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych działalności wystawowej w dziedzinie: miejscowego planowania przestrzennego, projektowania, wykonawstwa budowlanego, produkcji materiałów budowlanych, a w szczególności:

1) przeprowadzanie analizy planowanych przez jednostki organizacyjne podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, wystaw krajowych i zagranicznych, z wyjątkiem wystaw o charakterze handlowym,

2) sporządzanie zbiorczego zestawienia planowanych wystaw przez jednostki organizacyjne, o których mowa w pkt 1 i opracowywanie wniosków.

7. Koordynowanie działalności filmowej w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, a w szczególności:

1) przeprowadzanie analizy projektów planów realizacji filmowych jednostek organizacyjnych, podległych i nadzorowanych przez Ministra Bu-

downictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, opracowywanie zbiorczego zestawienia i opracowywanie wniosków,

2) zatwierdzanie poszczególnych etapów realizacyjnych zatwierdzonych planów, o których mowa w pkt 1,

3) prowadzenie katalogu i archiwum filmów realizowanych przez Ośrodek oraz jednostki organizacyjne wymienione w pkt 1, jak również prowadzenie katalogu filmów dotyczących problematyki budownictwa, realizowanych przez inne jednostki organizacyjne.

8. Organizowanie szkolenia pracowników służby informacyjnej w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

9. Wydawanie i rozpowszechnianie Dziennika Budownictwa i Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

10. Prowadzenie działalności usługowej w zakresie działania Ośrodka.

§ 6. Ośrodek działa w oparciu o roczny plan pracy, zatwierdzony przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Rozdział III

Dyrektor i Rada Programowa

§ 7. 1. Na czele Ośrodka stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością Ośrodka i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza Ośrodkiem przy pomocy zastępców dyrektora (wicedyrektorów).

§ 8. 1. Dyrektora Ośrodka powołuje i odwołuje Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Zastępców dyrektora (wicedyrektorów) powołuje i odwołuje Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na wniosek dyrektora Ośrodka.

§ 9. 1. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

1) zapewnienie prawidłowego działania Ośrodka,

2) zaprezentowanie Ośrodka na zewnątrz,

3) przedstawianie Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do zatwierdzenia planów prac i działalności oraz projektów budżetu Ośrodka,

4) przedstawianie Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — sprawozdań z wykonania planu pracy i z działalności Ośrodka,

5) podejmowanie decyzji i wydawanie zarządzeń zgodnie z zakresem działania Ośrodka i obowiązującymi przepisami,

6) ustalanie zakresu obowiązków i odpowiedzialności pracowników Ośrodka,

7) przyjmowanie, zaszeregowanie, awansowanie i zwalnianie pracowników, z wyjątkiem zastrzeżonych do decyzji Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

8) gospodarka etatami w ramach ustalonej ilości etatów i w granicach funduszu płac przy zachowaniu obowiązujących przepisów,

9) przyznawanie pracownikom, zgodnie z przepisami, nagród i zapomóg,

10) udzielanie podporządkowanym pracownikom, z wyjątkiem zastępów dyrektora (wicedyrektorów), zezwoleń na dodatkowe zatrudnienie z uwzględnieniem obowiązujących w tym zakresie przepisów,

11) stosowanie wobec pracowników przewidzianych przepisami środków i kar za naruszenie dyscypliny pracy.

2. Zastępcy dyrektora (wicedyrektorzy) mają przydzielony przez dyrektora zakres pracy, za który odpowiadają przed dyrektorem.

§ 10. Przy Ośrodku działa Rada Programowa.

§ 11. 1. Rada Programowa składa się z przewodniczącego, zastępcy przewodniczącego oraz 23 członków powołanych na okres 3 lat przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — na wniosek dyrektora Ośrodka.

2. Przewodniczący, jego zastępca oraz członkowie Rady mogą być odwołani przed upływem kadencji.

§ 12. 1. Rada Programowa jest organem doradczym i opiniodawczym Ośrodka.

2. Zadaniem Rady jest rozpatrywanie i opiniowanie podstawowych kierunków zadań i działalności Ośrodka w dziedzinie informacji.

3. W szczególności Rada Programowa:

1) wypowiada się w sprawach programów i planów działalności informacyjno-dokumentacyjnej w zakresie problematyki budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, dotyczącej techniki, technologii wykonawstwa, ekonomiki, zarządzania, organizacji itp. oraz inicjuje kierunki działalności Ośrodka w tym zakresie,

2) czuwa nad powiązaniem planów działalności informacyjno-dokumentacyjnej Ośrodka z planami postępu technicznego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

3) rozpatruje i ocenia sprawozdania z działalności informacyjno-dokumentacyjnej Ośrodka.

§ 13. Przewodniczący Rady Programowej może powoływać zespoły do opracowywania i opiniowania poszczególnych zagadnień.

§ 14. 1. Rada Programowa odbywa posiedzenia w zasadzie co kwartał nie mniej jednak niż dwa razy do roku.

2. Posiedzenia Rady Programowej zwołuje przewodniczący Rady, bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek 3 członków Rady.

3. W posiedzeniach Rady biorą udział oprócz członków Rady:

1) zastępcy dyrektora Ośrodka o ile nie zostali powołani w skład Rady,

2) zaproszeni przez przewodniczącego Rady specjaliści,

3) przedstawiciel Rady Miejscowej i POP.

4. Szczegółowy tryb pracy Rady Programowej określa regulamin uchwalony przez Radę.

§ 15. Organizację wewnętrzną oraz zakres działania komórek organizacyjnych Ośrodka ustala dyrektor Ośrodka.

§ 16. Dyrektor Ośrodka może powołać Kolegium Redakcyjne (komitety redakcyjne) dla poszczególnych rodzajów wydawnictw własnych Ośrodka.

Rozdział V

Zasady gospodarki finansowej

§ 17. Zasady gospodarki finansowej Ośrodka regulują odrębne przepisy.

§ 18. 1. Do składania w imieniu Ośrodka oświadczeń w zakresie jego prac i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor i jego zastępcy.

37

ZARZĄDZENIE nr 159

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 30 kwietnia 1965 r.

w sprawie koordynacji branżowej w budownictwie zakładów przemysłu chemicznego

(znak: OR5-065/B/65)

W celu usprawnienia wykonywania zadań w zakresie budownictwa zakładów przemysłu chemicznego, na podstawie uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Mon. Pol. nr 56, poz. 268) oraz § 6 uchwały nr 408 Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1964 r. w sprawie utworzenia Zjednoczenia Budownictwa Zakładów Chemicznych, za zgodą Prezesa Rady Ministrów — zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się współpracę i koordynację branżową w dziedzinie budownictwa zakładów przemysłu chemicznego.

§ 2. Jednostką organizacyjną, upoważnioną do zorganizowania porozumienia o współpracy i koordynacji branżowej i wykonywania związanych z tym funkcji jest Zjednoczenie Budownictwa Zakładów Chemicznych, podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, zwane dalej „Zjednoczeniem wiodącym".

§ 3. 1. Do porozumienia o współpracy i koordynacji branżowej, zwanego dalej porozumieniem, przystąpią:

1) przedsiębiorstwa zgrupowane w zjednoczeniu wiodącym,

2) przedsiębiorstwa budowlano-montażowe zgrupowane w terytorialnych i specjalistycznych zjednoczeniach budownictwa, podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, wykonujące roboty budowlano-montażowe dla przemysłu chemicznego,

3) przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Chemicznego, wykonujące roboty w zakresie budowy zakładów chemicznych.

2. Ponadto do współpracy i koordynacji mogą przystąpić — na zasadzie dobrowolności — w pełnym lub ograniczonym zakresie, inne przedsiębiorstwa budowlano-montażowe i biura projektów współdziałające w realizacji zadań inwestycyjnych dla przemysłu chemicznego.

§ 4. Podstawowe funkcje zjednoczenia wiodącego powinny obejmować:

1) kompleksową analizę potencjału produkcyjnego przedsiębiorstw realizujących zadania dla przemysłu chemicznego i współdziałających w tym zakresie oraz stawianie wniosków dotyczących rozwoju tego potencjału w planach wieloletnich i rocznych,

2) bilansowanie zadań w zakresie budowy zakładów przemysłu chemicznego oraz branżowo miarodajne opiniowanie dla terytorialnych zjednoczeń budownictwa, podziału tych zadań na poszczególnych wykonawców robót,

3) koordynację współpracy jednostek wykonawstwa inwestycyjnego z inwestorami w zakresie rozwiązań technicznych, dostosowanych do możliwości przemysłu i przedsiębiorstw wykonawczych oraz pomoc w zakresie wprowadzania nowej techniki w budownictwie,

4) współdziałanie przy opracowywaniu koncepcji projektów organizacji budów,

5) opiniowanie dyrektywnych harmonogramów budów,

6) koordynację wykorzystania zaplecza techniczno-produkcyjnego oraz inicjowanie organizowania wspólnych przedsięwzięć gospodarczych dla potrzeb uczestników porozumienia,

7) reprezentowanie wspólnych interesów wykonawców budów zakładów chemicznych,

8) prowadzenie prac w zakresie programowania rekonstrukcji organizacyjno-technicznej branży,

9) ustalanie kierunków w zakresie szkolenia specjalistów,

10) prowadzenie ewidencji obejmującej: zadania i nakłady inwestycyjne, wykonawców robót, harmonogramy dyrektywne oraz inne podstawowe informacje dotyczące budowy zakładów chemicznych,

11) prowadzenie informacji techniczno-ekonomicznej.

§ 5. Funkcje zjednoczenia wiodącego określone w § 4 mogą być zmienione w zależności od potrzeb i ustaleń uczestników porozumienia.

§ 6. 1. Organem porozumienia jest Komisja Koordynacji Branżowej, zwana dalej Komisją, w skład której wchodzą:

a) dyrektor zjednoczenia wiodącego,

b) dyrektorzy zjednoczeń nadzorujących uczestników porozumienia lub wyznaczeni przez nich

dyrektorzy właściwych przedsiębiorstw, a z głosem doradczym —

c) przedstawiciele inwestorów, wyznaczeni przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

2. Przewodniczącym Komisji jest dyrektor zjednoczenia wiodącego.

3. Komisja może wyłonić ze swego grona prezydium w składzie i zakresie kompetencji określonym uchwałą Komisji.

4. Na obrady Komisji mogą być również zapraszani, jako konsultanci, przedstawiciele jednostek współdziałających i wybitni fachowcy z dziedziny budownictwa zakładów przemysłu chemicznego.

§ 7. Zjednoczenie wiodące jest odpowiedzialne za należyte zorganizowanie porozumienia i wykonywanie uchwał Komisji.

§ 8. 1. Wydatki związane z realizacją porozumienia pokrywane są z własnego funduszu branży, powstałego z wpłat uczestników porozumienia.

2. Gospodarka funduszem branży, o którym mowa w ust. 1, prowadzona jest na podstawie uchwalonego przez Komisję preliminarza.

§ 9. Komisja działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu, a do czasu jego uchwalenia — na podstawie tymczasowego regulaminu ustalonego przez dyrektora zjednoczenia wiodącego.

§ 10. W sprawach nie uregulowanych niniejszym zarządzeniem mają odpowiednie zastosowanie przepisy uchwały Rady Ministrów nr 195 z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Mon. Pol. nr 56, poz. 268), zarządzenia nr 183 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 sierpnia 1961 r. w sprawie ustaleń tymczasowych zasad współpracy i koordynacji branżowej w budownictwie oraz wyznaczenia jednostek wiodących (Dz. Urz. MBiPMB nr 15, poz. 72) oraz uchwały nr 132 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych), grupujących państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe (Mon. Pol. nr 32, poz. 140).

§ 11. Zawarcie porozumienia o współpracy i koordynacji branżowej powinno nastąpić najpóźniej w terminie do dnia 30 czerwca 1965 r.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1965 r.

MINISTER
M. Olewiński

38

ZARZĄDZENIE nr 161

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 6 maja 1965 r.

w sprawie wprowadzenia marki umownej i oszczędności cementu w budownictwie

(znak: TE-8-01/56-N/65)

Wobec niewątpliwej efektywności stosowania wyższych marek cementu oraz stwierdzenia przejawów niedostatecznie oszczędnej gospodarki cementem na budowach i w zakładach prefabrykacji, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się w jednostkach podległych Resortowi Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych umowną jednostkę marki cementu, ustaloną jako jedną tonę cementu portlandzkiego 250.

2. Umowna jednostka marki cementu stanowić będzie od dnia 1 stycznia 1966 r. podstawę do rozliczeń ilości produkcji cementu oraz do rozliczania ilościowego dostaw i zużycia cementu.
Współczynniki, służące do przeliczania poszczególnych rodzajów cementu na umowne jednostki, określa załącznik do zarządzenia.

3. Współczynniki przeliczeniowe podane w załączniku nie mogą stanowić miernika dla określania receptury betonu. Ustalanie ilości cementu danej marki do projektowania betonu, opierać się powinno nadal na obowiązujących normach i instrukcjach dotyczących projektowania betonów.

§ 2. Zobowiązuje się Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Cementowego do prowadzenia w roku 1965, oprócz dotychczasowej sprawozdawczości statystycznej, przeliczeń wielkości produkcji na umowne jednostki marki cementu.

§ 3. Zobowiązuje się dyrektorów zjednoczeń budownictwa, zjednoczeń przemysłu oraz wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych do ewidencjonowania zużycia cementu również w przeliczeniu na jednostki marki umownej według współczynników podanych w załączniku do zarządzenia.

§ 4. Przy realizacji dostaw cementu, marki niższe mogą być zastępowane wyższymi markami cementu w ilości wynikającej z przeliczenia według współczynników podanych w załączniku, po uprzednim uzgodnieniu dostaw przez Biuro Zbytu Cementu z odbiorcą. W przypadkach spornych, instytucją orzekającą jest Instytut Techniki Budowlanej.

§ 5. Zobowiązuje się Dyrektora Departamentu Planowania i Produkcji Przemysłu Materiałów Budowlanych do ustalenia w terminie do 31 sierpnia 1965 r. przy współudziale Departamentu Techniki, Departamentu Obrotu Towarowego, Centrali Materiałów Budowlanych — Zarządu Przedsiębiorstw i Zjednoczenia Przemysłu Cementowego, zasad planowania produkcji i zbytu cementu na podstawie umownej jednostki marki cementu.

§ 6. 1. Zobowiązuje się dyrektorów zjednoczeń budownictwa, wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych oraz dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Betonów, w nawiązaniu i uzupełnieniu zarządzenia nr 165 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 sierpnia 1964 r. w sprawie zapewnienia właściwej jakości produkcji i montażu elementów prefabrykowanych betonowych i żelbetowych §§ 1 i 3, do wydania w terminie do dnia 31 maja 1965 roku:

1) zgrupowanym przedsiębiorstwom poleceń przestrzegania zasady stosowania w zakładach prefabrykacji i na budowach możliwie gęstych konsystencji masy betonowej oraz stosowania w uzależnieniu od marki betonu możliwie wyższych marek cementu, mając na uwadze ekonomikę zastosowania danej marki cementu,

2) zobowiązania wykonawców betonu do stosowania dodatków plastyfikujących masę betonową,

wskazanych przez Instytut Techniki Budowlanej w „Instrukcji stosowania dodatków uplastyczniających i napowietrzających do betonów" (Wydawnictwo Ośrodka Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie — 1965 r.).

2. Odstępstwo od obowiązku dodawania środka plastyfikującego beton w granicach określonych w instrukcji ITB, o której mowa w ust. 1 lub stosowania konsystencji betonu rzadszej niż konsystencja plastyczna oraz stosowanie cementów o marce poniżej „350" do betonów o wytrzymałości powyżej 140 kg/cm² wymaga technicznego udokumentowania oraz uzyskania zgody dyrektora nadzorującego zjednoczenia.
W przypadkach nasuwających wątpliwości przy wyrażaniu zgody przez dyrektora zjednoczenia, miarodajną jest opinia Instytutu Techniki Budowlanej.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 maja 1965 r.

MINISTER
M. Olewiński

Załącznik do zarządzenia nr 161 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 6 maja 1965 r.

WSPÓŁCZYNNIKI PRZELICZENIOWE CEMENTÓW

1. Jako umowną jednostkę podstawową 1,00 ustala się jedną tonę cementu portlandzkiego 250.

2. Współczynniki przeliczeniowe dla różnych rodzajów cementów produkowanych w Polsce przyjęto tymczasowo w przybliżonej proporcji określonej jako 95% do ich średniej wartości użytkowej w procesie wytwarzania betonu. Cement szybkosprawny „super" posiada współczynnik według 100% średniej wartości użytkowej cementu „400" z uwagi na wysoką wartość w początkowym okresie twardnienia. Cementy hutnicze posiadają współczynnik zmniejszony o 5% w stosunku do odpowiedniej marki cementu portlandzkiego, z uwagi na ich wolniejszy czas twardnienia.

Tablica 1

Lp.	Oznaczenie cementu	Marka cementu	Numer Polskiej Normy	Symbol cementu	Współczynnik przeliczeniowy
1	2	3	4	5	6
1	Cement portlandzki	250	B-30000	P-250	1,00
2	Cement portlandzki	350	B-30001	P-350	1,19
3	Cement portlandzki	450	B-30009	P-450	1,47
4	Cement portlandzki szybkosprawny	400	B-30006	S-P-400	1,33
5	Cement super	400	B-30011	S-rP-400	1,40
6	Cement biały	250	B-30010	B-250	1,00
7	Cement hutniczy	250	B-30005	H-250	0,95
8	Cement hutniczy	350	B-30008	H-350	1,13

3. Wielkości przyjętych współczynników przeliczeniowych podano w tablicy 1.

4. Przeliczenia poszczególnych rodzajów cementu na umowne jednostki dokonuje się wg następującego wzoru:
$C_u \cdot A_u = C_n \cdot A_n$ . . . . (1)
gdzie:
C_u = ilość cementu w umownych tonach
A_u = współczynnik przeliczeniowy odpowiadający umownej jednostce 1,00
C_n = ilość cementu określonego mianem „n" w rzeczywistych tonach
A_n = współczynnik przeliczeniowy dla cementu określonego mianem „n" (wielkości współczynników podano w tablicy 1)
Wobec tego, że A_u = 1,00 wzór 1 przyjmuje uproszczoną formę $C_u = C_n \cdot A_n$ . . . . . . (2)

5. Przeliczanie ilości różnych, wzajemnie zamieniających się cementów dokonuje się wg następującego wzoru:

$$C_1 \cdot A_1 = C_2 \cdot A_2 \text{ lub } C_1 = \frac{C_2 \cdot A_2}{A_1} \quad . . . . . (3)$$

gdzie:
C_1 — ilość cementu określonego mianem „1" w rzeczywistych tonach
A_1 — współczynnik przeliczeniowy dla cementu określonego mianem „1"
C_2 — równoważna ilość cementu określonego mianem „2"
A_2 — współczynnik przeliczeniowy dla cementu określonego mianem „2"

6. Zestawienie przedstawione w tablicy 2 (przeliczone wg wzoru 3 dla wzajemnej zamienialności cementu) podaje ilości rzeczywistych ton poszczególnych rodzajów cementów stanowiących wzajemnie równoważną ilość w proporcji do użytkowej wartości.

Tablica 2
Zestawienie wzajemnej zamienialności cementów dla celów ewidencyjnych

Lp.	1000 jednostek asortymentu	Odpowiedniki ilościowe							
		H-250	B-250	H-350	P-350	P-400	„super" P-400	P-450	P-250 Marka umowna
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	H-250	1000	950	841	798	714	679	646	950
2	B-250	1053	1000	885	840	752	714	680	1000
3	H-350	1189	1130	1000	950	850	807	769	1130
4	P-350	1253	1190	1053	1000	895	850	810	1190
5	P-400	1400	1330	1170	1118	1000	950	905	1330
6	„super" P-400	1474	1400	1239	1176	1053	1000	952	1400
7	P-450	1547	1470	1301	1235	1105	1050	1000	1470

Sposób posługiwania się tablicą wzajemnej zamienialności cementów:

Tablica 2 podaje ilości różnych rodzajów cementu w stosunku do 1000 jednostek wagowych danego cementu, który ma być przeliczony na inny cement.

Odpowiadające 1000 jednostkom danego cementu ilości cementów zamienianych, znajdują się na skrzyżowaniu poziomej rubryki określającej dany cement z rubryką pionową odpowiadającą zamienianemu dla celów ewidencyjnych cementowi.

Przykład: Dla 1000 ton cementu hutniczego marki „350" należy wyznaczyć równoważną ilość ton cementu portlandzkiego marki „450" oraz równoważną ilość ton w marce umownej, wg tablicy 2.

Na skrzyżowaniu poziomego wiersza Lp. 3, określającego cement hutniczy marki „350" o symbolu H-350, z pionową rubryką 9 odpowiadającą cementowi portlandzkiemu marki „450", podana jest ilość 769 ton jako równoważna w marce „450".

Odpowiednik pionowej rubryki 10, określającej markę umowną, wskazuje na poziomym wierszu Lp. 3 ilość 1130 ton, jako równoważną w marce umownej.

Przykłady posługiwania się wzorami zamienialności cementów oraz tablicą 2.

Przykład 1. Ilość 600 ton cementu portlandzkiego marki „350", dla którego współczynnik przeliczeniowy wg tablicy 1 wynosi 1,19 należy zastąpić cementem portlandzkim marki „450" o współczynniku przeliczeniowym 1,47

$C_2 = 600 \qquad A_2 = 1{,}19$

$C_1 = ? \qquad A_1 = 1{,}47$

$$C_1 = \frac{C_2 \cdot A_2}{A_1} \text{ zgodnie z wzorem (3)}$$

$$C_1 = \frac{600 \cdot 1{,}19}{1{,}47} = C_1 = 485{,}71 \text{ ton}$$

Przykład 2. Powyższe ilości określonych cementów przeliczyć na ilość wg umownej marki

$C_u = C_n \cdot A_n$ — zgodnie z wzorem (2)

$C_u = 600 \cdot 1{,}19 \qquad C_u = 714$ ton umownych

albo $C_u = 485{,}71 \cdot 1{,}47$

$C_u = 714$ ton umownych

39

PROTOKÓŁ DODATKOWY

z dnia 16 grudnia 1964 r.

do:

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle mineralnym z dnia 5 stycznia 1949 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruszywa z dnia 20 czerwca 1949 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle cementowym z dnia 15 marca 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w terenowym przemyśle ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle wapienniczym i gipsowym z dnia 13 września 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w terenowym przemyśle wapienniczym, gipsowym i kredowym z dnia 13 września 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle kamienia budowlanego z dnia 7 września 1959 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu szklarskiego, ceramicznego i izolacji budowlanej z dnia 28 stycznia 1961 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle kruszyw z dnia 21 lutego 1961 r.,

oraz do stosowanych w przedsiębiorstwach podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych

— Układu Zbiorowego pracy dla przemysłu metalowego z dnia 26 kwietnia 1957 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu drzewnego z dnia 17 grudnia 1957 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu poligraficznego z dnia 10 maja 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu chemicznego z dnia 15 listopada 1957 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników handlu wewnętrznego z dnia 22 grudnia 1958 r.,

dotyczący czasu pracy i zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych przy konwojowaniu.

§ 1. Protokół dodatkowy dotyczy pracowników zatrudnionych przy konwojowaniu w jednostkach organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z wyłączeniem pracowników zatrudnionych przy konwojowaniu w transporcie zorganizowanym oraz przy konwojowaniu pieniędzy i towarów przewożonych w obrocie handlu zagranicznego.

§ 2. 1. Normalny czas pracy pracowników zatrudnionych stale przy konwojowaniu wynosi do 10 godzin na dobę, z tym, że w okresie miesięcznym czas pracy nie powinien przekraczać liczby godzin jaka wynika z przemnożenia 8 godzin (a w sobotę 6 godzin) przez liczbę dni roboczych przypadających w danym miesiącu.

2. Do miesięcznej normy czasu pracy ustalonej zgodnie z ust. 1, wlicza się czas usprawiedliwionej nieobecności w takiej liczbie godzin, jaka wynika z przemnożenia 8 godzin (a w sobotę 6 godzin) przez liczbę dni usprawiedliwionej nieobecności w pracy.

3. Za czas pracy przy konwojowaniu uważa się czas, podczas którego pracownik zatrudniony przy konwojowaniu ma przedmiot konwoju w swojej pieczy.

Do czasu pracy przy konwojowaniu nie wlicza się czasu pogotowia, w którym pracownik nie ma pieczy nad przedmiotem konwoju.

4. Do czasu pogotowia wlicza się czas przejazdu ze stałego miejsca pracy do miejsca przyjęcia przedmiotu konwoju, czas oczekiwania na przejęcie przedmiotu konwoju, czas powrotu do stałego miejsca pracy od chwili przekazania przedmiotu konwoju oraz czas konwojowania, w którym pracownik nie ma pieczy nad przedmiotem konwoju.

§ 3. 1. Normalnym czasem pracy pracowników zatrudnionych dorywczo przy konwojowaniu jest czas pracy obowiązujący pracowników przy wykonywaniu ich normalnych zadań wynikających z zawartej z nimi umowy o pracę.

2. Czas pracy pracowników zatrudnionych dorywczo przy konwojowaniu nie może przekraczać przy konwojowaniu 120 godzin miesięcznie, łącznie z godzinami nadliczbowymi, a z wyłączeniem czasu pogotowia.

§ 4. 1. Przy konwojowaniu wieloosobowym zakłady pracy obowiązane są ustalić w harmonogramach czas pracy poszczególnych pracowników przy konwojowaniu, podczas którego mają pieczę nad przedmiotem konwoju i ponoszą za ten przedmiot odpowiedzialność oraz czas pogotowia, w którym nie ponoszą odpowiedzialności za przedmiot konwoju.

2. W przypadku braku harmonogramu pracy konwojentów, o którym mowa w ust. 1, uważa się, że konwojenci odpowiedzialni są za przedmiot konwoju przez cały czas konwojowania.

3. Przy konwojowaniu jednoosobowym czas pracy pracowników przy konwojowaniu liczy się od chwili objęcia przedmiotu konwoju do czasu zdania go w miejscu przeznaczenia.

§ 5. 1. Pracownikom stale zatrudnionym przy konwojowaniu przysługuje stawka osobistego zaszeregowania w wysokości 4,10 zł za godzinę pracy.

2. W przypadkach uzasadnionych szczególnymi warunkami pracy — dyrektor jednostki nadrzędnej, na wniosek dyrektora jednostki organizacyjnej, uzgodniony z radą zakładową może ustalić dla konwojentów wyższą stawkę osobistego zaszeregowania niż to ustalono w ust. 1, nie wyższą jednak niż 4,90 zł za godzinę pracy.

§ 6. Stawkę osobistego zaszeregowania za czas pracy przy konwojowaniu dla pracowników zatrudnionych dorywczo przy konwojowaniu ustala się zgodnie z postanowieniami § 5.

Jeżeli pracownik dorywczo zatrudniony przy konwojowaniu zaszeregowany jest do kategorii wyższej, wówczas za czas pracy przy konwojowaniu przysługuje mu wynagrodzenie obliczone według stawki jego osobistego zaszeregowania.

§ 7. 1. Pracownicy zatrudnieni przy konwojowaniu otrzymują wynagrodzenie:

1) za czas pracy, podczas którego ponoszą odpowiedzialność za przedmiot konwoju:

a) w normalnym czasie pracy — według stawki osobistego zaszeregowania z uwzględnieniem przepisów § 6,

b) w czasie przekraczającym normalny czas pracy — jak za godziny nadliczbowe,

2) za czas pogotowia, w którym nie ponoszą odpowiedzialności za przedmiot konwoju — w wysokości ½ stawki określonej w pkt 1 lit. a).

2. Jeżeli pracownik zatrudniony przy konwojowaniu wskutek znacznej liczby godzin pogotowia uzyskał za przepracowane w danym miesiącu dni łączne wynagrodzenie niższe niż wynikające ze stawki osobistego zaszeregowania, pomnożonej przez liczbę godzin normalnego czasu pracy — przysługuje mu wyrównanie w kwocie stanowiącej różnicę pomiędzy zarobkiem miesięcznym rzeczywiście osiągniętym, a zarobkiem wynikającym ze stawki osobistego zaszeregowania, pomnożonej przez liczbę godzin normalnego czasu pracy przypadającą w dniach przepracowanych w danym miesiącu.
Do łącznego wynagrodzenia uzyskanego przez pracownika w danym miesiącu nie wlicza się wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, dodatków za pracę nocną oraz premii.

§ 8. 1. Pracownicy otrzymują za czas pracy przy konwojowaniu w godzinach nadliczbowych wynagrodzenie obliczone według stawki osobistego zaszeregowania wraz z 50% dodatkiem za pierwsze 2 godziny nadliczbowe, a z dodatkiem 100% za pracę nadliczbową ponad 2 godziny dziennie oraz za godziny nadliczbowe przypadające na noc lub w niedzielę i święta.

2. Pracownicy zatrudnieni stale przy konwojowaniu otrzymują za czas pracy w godzinach nadliczbowych przekraczających miesięczną normę czasu pracy, ustaloną zgodnie z postanowieniem § 2, a przepracowanych w granicach 10 godzin na dobę — wynagrodzenie obliczone według stawki osobistego zaszeregowania z dodatkiem 50%.

§ 9. Za pracę przy konwojowaniu w godzinach od 22 do 6 dnia następnego pracownikom przysługuje dodatek za pracę nocną w wysokości 10% stawki osobistego zaszeregowania.

Dodatek 10% przysługuje niezależnie od 100% dodatku w przypadku pracy nadliczbowej wykonywanej w nocy.

§ 10. 1. Pracownikom zatrudnionym przy konwojowaniu przysługuje premia w wysokości do 20% wynagrodzenia zasadniczego, obliczonego przez przemnożenie faktycznego czasu pracy przy konwojowaniu przez stawkę osobistego zaszeregowania.

2. Podstawą do przyznania i ustalenia wysokości premi jest dostarczenie do miejsca przeznaczenia przedmiotu konwoju w całości i w nieuszkodzonym stanie.

W przypadku gdy jest to możliwe do określenia, warunkiem przyznania premii powinno być również wykonanie zadań w terminie określonym przy powierzaniu poszczególnego zadania w zakresie konwoju.

3. Premie przyznaje się w okresach miesięcznych.

4. Wysokość premii dla poszczególnego pracownika w zależności od rodzaju przedmiotu konwoju, warunków konwoju itp. — ustala dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową.

§ 11. 1. Pracownik zatrudniony stale przy konwojowaniu może być w przypadkach czasowej niemożności zatrudnienia go w charakterze konwojenta skierowany do pracy zastępczej. Za czas wykonywania pracy zastępczej pracownik otrzymuje wynagrodzenie według zasad przewidzianych dla wykonywanej pracy zastępczej z tym, że zarobek godzinowy nie może być niższy od stawki osobistego zaszeregowania konwojenta.

2. W zakładach pracy, w których obowiązujące układy zbiorowe pracy lub przepisy szczególne nie nakładają na pracownika obowiązku podjęcia pracy zastępczej, obowiązek tak jak również zasady wynagradzania ustala się w zawartej z pracownikiem umowie o pracę na podstawie przepisu ust. 1.

§ 12. Pracownikom zatrudnionym przy konwojowaniu przysługuje zwrot kosztów przejazdów, noclegów, dojazdów oraz diety. Należności te oblicza się według norm i zasad obowiązujących przy ustalaniu należności z tytułu delegacji służbowej pracowników danego zakładu pracy.

§ 13. Wprowadzenie w życie postanowień protokołu nie może spowodować przekroczenia planowanego na rok 1965 funduszu płac.

§ 14. Protokół dodatkowy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.

§ 15. 1. W stosunku do pracowników stale zatrudnionych przy konwojowaniu nie mają zastosowania postanowienia części ogólnej wymienionych we wstępie układów zbiorowych pracy dotyczące czasu pracy, zasad wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych, za pracę w niedziele i święta.

2. Tracą moc wszelkie indywidualne decyzje wydane w zakresie uregulowanym postanowieniami protokołu dodatkowego.

MINISTER
BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
w z. St. Pietrusiewicz

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
w z. E. Tomaszewski

WICEPRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU
ZAWODOWEGO CHEMIKÓW
T. Pawlak

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW GOSPODARKI KOMUNALNEJ
I PRZEMYSŁU TERENOWEGO
W. Gaworski

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

w nr 17 z 5. V. 65 r., **poz. 118** rozporządzenie Rady Ministrów z 28. IV. 65 r. w sprawie przekształcenia Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie w Wyższą Szkołę Inżynierską;

poz. 119 obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z 28. IV. 65 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk;

w nr 19 z 18. V. 65 r., **poz. 126** rozporządzenie Ministra Finansów z 6. V. 65 r. w sprawie ulg podatkowych dla rolników i zespołów wiejskich prowadzących działalność w zakresie pozyskiwania i produkcji materiałów budowlanych z miejscowych surowców;

poz. 129 obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z 7. V. 65 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

w nr 20 z 27. IV. 65 r., **poz. 89** uchwałę Rady Ministrów nr 83 z 14. IV. 65 r. zmieniającą uchwałę w sprawie rozwoju produkcji wyrobów oznaczanych znakiem jakości;

poz. 93 zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 1. IV. 65 r. w sprawie zatrudniania absolwentów wyższych szkół zagranicznych;

w nr 21 z 3. V. 65 r., **poz. 96** uchwałę Rady Ministrów nr 80 z 14. IV. 65 r. zmieniającą uchwałę w sprawie powołania oraz zakresu działania Komitetu Nagród Państwowych w dziedzinie nauki, techniki oraz kultury i sztuki;

poz. 100 wytyczne Prezydium Komitetu Nagród Państwowych z 16. IV. 65 r. w sprawie trybu zgłaszania wniosków o przyznanie nagród państwowych w dziedzinie nauki, techniki oraz kultury i sztuki;

w nr 22 z 6. V. 65 r., **poz. 103** zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z 23. IV. 65 r. w sprawie wzmocnienia organizacji i rozszerzenia zakresu prac w dziedzinie programowania inwestycji jednostek gospodarki uspołecznionej;

w nr 23 z 10. V. 65 r., **poz. 109** uchwałę Rady Ministrów nr 97 z 27. IV. 65 r. w sprawie upoważnienia naczelnych organów administracji państwowej do ustalania ogólnych warunków dla określonych kategorii umów;

poz. 110 zarządzenie nr 31 Prezesa Rady Ministrów z 29. IV. 65 r. w sprawie zatrudniania cudzoziemców;

w nr 24 z 20. V. 65 r., **poz. 122** obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 6. V. 65 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych norm branżowych;

w nr 25 z 24. V. 65 r., **poz. 124** zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 11. V. 65 r. w sprawie wstępnego stażu pracy absolwentów szkół wyższych;

poz. 127 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 6. V. 65 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm.

Sprostowanie

W Dzienniku Urzędowym nr 6 z dnia 3 maja 1965 r., poz. 30, str. 1, kolumna prawa, ust. 4, pkt 1) lit. b), wiersz piąty: zamiast liczby „1,15" powinna być liczba — „1,25".

Redakcja

MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH, BIURO PRAWNE,

Warszawa, ul. Wspólna 2, tel. 2105 w. 585

Administracja i Wydawca:

OŚRODEK INFORMACJI TECHNICZNEJ I EKONOMICZNEJ W BUDOWNICTWIE, WARSZAWA

ul. Senatorska 27 tel. 27-09-75

Dzienniki Urzędowe za lata ubiegłe oraz z roku bieżącego są do nabycia w Księgarni „Domu Książki" w Warszawie, ul. Marchlewskiego 72, w godzinach od 11—19, tel. 31-69-81

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. Zam. 973/65. E-50. Nakład 10 500.